

[Björn Elmquist]

stitsministeren ikke acceptere, at man skulle sidde og nusse noget som helst i Justitsministeriet, derfor anførselstegnene.

Men vi mener, det er forsvarligt, og vi vil gerne til sin tid, når der kommer en betænkning fra det udvalg, som skal overveje ankeinstanskompetencen, se på, hvordan en generel ordning kan udformes. Det har vi med dette forslag i dag ikke taget definitiv stilling til.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den bestemmelse, vi drøfter, går ud på at flytte kompetencen til at afgøre, om en sag skal kunne prøves for anden instans, fra nu at ligge hos den, der har tabt sagen, til i stedet at ligge hos et tredje organ. Hr. Leif Hermann spørger så, om der er nogen rimelighed i det.

For det første er det for den, der har vundet en sag, ret væsentligt, at temerære anker bliver opfanget, fordi anketilladelse nægtes.

For det andet er ressourcekravet, hvis tre landsdommere skal gennemføre en efterprøvelse med ny bevisførelse osv. af en sag, der allerede én gang har kørt ved byretten, væsentlig større, end hvis sagen blot skal behandles af den, der skal give andeninstansbevillingen. Efter al sandsynlighed vil man opleve, at der i langt de fleste tilfælde bliver sagt nej til, at sagen kan komme for igen, sådan så den, der har vundet sagen, kan tvangsfuldbyrde dommen, i stedet for at han skal vente måske 2 eller 3 år – med landsrettens nuværende berammelsesfrister – hvor sagen kører på udsættelser eller forberedende retsmøder for så at blive berammet med 15 måneders varsel, eller hvor meget landsretten bruger til det. Det er i allerhøjeste grad for at tage hensyn ikke blot til samfundsressoucernes forsvarlige anvendelse, men også til domhaveren ved første instans, når man vil begrænse adgangen til den fri appelret. Ét sted skal man sætte grænsen, man kan jo ikke have fri appelret i 27 instanser, og nu sætter man den altså efter Fremskridtspartiets mening et fornuftigere sted, end den hidtidige ordning er gået ud på.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

I realiteten er hr. Glistrups argumentation en argumentation mod enhver form for anke, og

jeg synes unægtelig, det ville være noget betænkkeligt, hvis man sagde til folk, at der af økonomiske grunde kun var én mulighed for at få prøvet sin sag og derudover ingenting. Det har imervæk været et meget grundigt rodfæstet princip i enhver retspleje, at man skulle have adgang til at få prøvet sin sag af mindst to instanser, men det forstår jeg at Fremskridtspartiet ikke er tilhænger af i dag.

Når hr. Glistrup i sit tidligere indlæg sagde, at dette kun er en lillebitte del af lovforslaget, så er det rigtigt. Men med den vane, justitsministeren har med at blande alt muligt sammen, der minder meget lidt om hinanden, er vi altså i den situation, at vi ikke rigtig kan komme nogen vegne. Det kan være meget fornuftigt at lave om på faderskabssager, det kan være meget fornuftigt at omdøbe overøvrigheden til statsamtet, det har vi intet imod, men når tingene lægges på bordet i denne form, er vi nødt til at stemme imod det hele. Man kan ikke stemme sig – om jeg så må sige – delvis igennem et lovforslag.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg synes, hr. Glistrup har mistet sin ellers stringente logik, for når hr. Glistrup siger, at det er af hensyn til ham, der har vundet en sag, at taberen ikke skal kunne anke, må hensynet til den, der har vundet, vel stige med beløbet størrelse! Hvis han har vundet en dom på 100.000 kr., er hensynet vel endnu større, end hvis han har vundet en på 9.000 kr. Så hvis det er det hensyn, som hr. Glistrup mener er afgørende, hvad jeg slet ikke vil anerkende, burde der faktisk, som hr. Leif Hermann også sagde, overhovedet ikke være nogen ankemulighed.

Men det, der har fået mig herop, er især hr. Björn Elmquists indlæg. Jeg forstod på hr. Björn Elmquist, at der nærmest var tale om en ajourføring af nogle grænser, idet hr. Björn Elmquist sagde, at det drejede sig om at gå fra 2.000 til 10.000 kr. Det, vi drøfter her, er ankeafskæringen i civile sager, og der har ikke været nogen begrænsning, så det er et helt nyt princip, der indføres her.

Jeg vil også gerne bede hr. Björn Elmquist og ordføreren for Det Konservative Folkeparti tage stilling til det, som Vestre Landsret rejser som en væsentlig indvending. Man siger, at uanset hvem der skal give dispensation – Ju-